

Arrest

nr. 172 240 van 25 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd op 1 december 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 september 2010 diende verzoeker een visumaanvraag type D in, waarna hij op 27 september 2010 een dergelijk visum ontving in het kader van zijn studies aan de Hogere Zeevaartschool van Antwerpen.

Op 12 februari 2012 werd verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Op 9 maart 2012 werd verzoeker terug vrijgelaten en op 22 mei 2013 nam de raadkamer een beslissing tot buitenvervolginstelling.

Op 16 oktober 2013 schreef verzoeker zich in voor een opleiding aan het IFCAD te Brussel.

Op 8 mei 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf als student.

Op 13 mei 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), dat betekend werd op 19 augustus 2015. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat op 9 december 2014 bij arrest nr. 134 796 werd verworpen.

Op 1 december 2014 nam de gemachtigde opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker (bijlage 13).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer / mevrouw{4}, die verklaart te heten(1):
naam: B., D.C. (...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

~~binnen.....dagen na de kennisgeving~~ / uiterlijk op 01.12.2014 (onmiddellijk)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten.

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14.

- artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België .

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 19.08.2014 (bijlage 33bis).”

Op 21 februari 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 3 april 2015 nam de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, en nam hij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen diende verzoeker beroepen in bij de Raad, die op 25 juli 2016 bij arrest nr. 172 239 werden verworpen (gekend onder de rolnummers 172 757 en 172 748).

Op 1 mei 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 1 mei 2016 gaf de gemachtigde eveneens een inreisverbod af aan verzoeker voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Uit informatie verkregen van verweerder op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, die ter terechtzitting niet wordt betwist, blijkt dat verzoeker op 1 mei 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies) heeft ontvangen. Hoewel verzoeker ter terechtzitting beweerde dat een beroep bij de Raad tegen deze beslissingen werd voorbereid, blijkt dit thans, nu de termijn om een dergelijk beroep in te stellen is verstreken, niet te zijn gebeurd.

De vraag rijst dan ook naar het actueel belang van verzoeker ten aanzien van de thans bestreden beslissing, aangezien bij een eventuele nietigverklaring van het bevel van 1 december 2014, verzoeker nog steeds valt onder de gelding van het bevel en het inreisverbod van 1 mei 2016, zodat niet blijkt dat een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel hem tot voordeel kan strekken.

Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet een verzoeker daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810; RvV (AV) 12 december 2014, nr. 135 040). Wanneer er twijfel rijst omtrent zijn belang, komt het dan ook de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting wordt aan verzoeker gevraagd welk belang hij nog kan doen gelden bij zijn beroep, gelet op het feit dat op 1 mei 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van twee jaar werd genomen.

Verzoeker stelt dat het inreisverbod van 1 mei 2016 naar de thans bestreden beslissing verwijst en dat hij de schending van artikel 8 van het EVRM heeft aangevoerd, zodat hij zijn belang bij onderhavig beroep wel degelijk behoudt.

De Raad wijst er echter op dat het inreisverbod van 1 mei 2016 hoe dan ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, nu het niet door verzoeker werd aangevochten, en dit ongeacht de eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing. Bijkomend stipt de Raad aan dat dit inreisverbod niet slechts verwijst naar het thans bestreden bevel, maar tevens naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2014, dat op 19 augustus 2014 aan verzoeker werd betekend en dat eveneens definitief in het rechtsverkeer aanwezig is sinds het beroep ertegen op 9 december 2014 door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 134 796 en naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 april 2015 dat op 30 april 2015 aan verzoeker werd betekend en waartegen het beroep door de Raad op 25 juli 2016 bij arrest nr. 172 239 werd verworpen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat zowel in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) als in het inreisverbod (bijlage 13sexies) dat ermee gepaard gaat uitdrukkelijk wordt ingegaan op het familieleven van verzoeker. Daarbij wordt gesteld dat de verwijdering van verzoeker niet disproportioneel is met het oog op zijn recht op een familiaal leven, en dat ze geen beëindiging van de familiale relaties impliceert maar slechts een eventuele tijdelijke verwijdering, die op zich geen ernstig nadeel vormt, nu verzoekers oom zich immers naar de Democratische Republiek Congo kan begeven.

Nu blijkt dat in dit recentere bevel om het grondgebied te verlaten, dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, rekening werd gehouden met verzoekers familieleven met zijn oom in het licht van artikel 8 van het EVRM, ziet de Raad niet in op welke manier verzoeker zijn belang zou kunnen behouden bij onderhavig beroep op grond van een schending van deze bepaling door de thans bestreden beslissing. Bovendien heeft de gemachtigde in de niet bestreden beslissingen van 1 mei 2016 ook met de actuelere situatie kunnen rekening houden aangaande artikel 8 van het EVRM. Ook werd bij arrest nr. 172 239 van 25 juli 2016 vastgesteld dat in de latere onontvankelijkheidsbeslissing in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 3 april 2015 en bijgevolg ook voorafgaand aan het bevel van dezelfde datum als volgbeslissing op afdoende wijze een belangenafweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In diezelfde zin beoordeelt de Raad verzoekers kritiek als zou de thans bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schenden, in strijd met welke bepaling evenmin een bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Nu zoals *supra* vastgesteld blijkt dat in het recentere bevel om het grondgebied te verlaten van 1 mei 2016 en het inreisverbod van dezelfde datum dat ermee gepaard gaat uitdrukkelijk rekening werd gehouden met verzoekers familieleven, en nu verzoeker verder niets heeft aangevoerd dat betrekking heeft op de overige te respecteren elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet - te weten de gezondheidstoestand van betrokkene en het hoger belang van het kind - ziet de Raad niet in welk belang verzoeker nog heeft bij zijn kritiek als zou de thans bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schenden.

Ook wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, als kan aangenomen worden dat het ook als algemeen beginsel van het Unierecht wordt toegelicht, waar verzoeker ter zitting overigens niet naar verwijst, maar wat wel een hogere rechtsnorm uitmaakt, ziet de Raad niet in welk belang hij actueel nog kan hebben bij het thans aangevochten bevel. Verzoeker heeft immers zoals vastgesteld in het arrest nr. 172 239 van 25 juli 2016, wel in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 26 februari 2015 de gelegenheid gehad om op nuttige en dienstige wijze alle voor zijn zaak relevante en bovendien meer actuele gegevens kenbaar te maken aan de gemachtigde aangaande zijn gezinsleven met zijn oom en zijn studies, zodanig dat werd aangenomen dat verzoeker dienstig was gehoord voorafgaand aan de voormelde beslissingen van 3 april 2015, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten dat thans eveneens definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Nu verzoeker derhalve ook geen schending van een hogere rechtsnorm heeft aannemelijk gemaakt waardoor hij zijn actueel belang bij het onderhavig beroep zou kunnen behouden, stelt de Raad vast dat dit beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES